

Vestergaard Poulsen: Jeg vil gerne sige den højtærede justitsminister tak for svaret. Vi er sikkert mange, der er klar over, at det jo er et ret ømtåligt emne, idet der er to parter i denne sag, nemlig også vedkommende, som gerne vil generhverve sit kørekort. Vi ofrer store beløb på udbygning og trafiksikring af vore veje, idet den voldsomme stigning i trafikken stiller større og større krav; men de spirituspåvirkede motorførere, som skaber usikkerhed på vore veje, er et moment, vi også må tage i betragtning.

Jeg føler mig tilskyndet til efter ministerens redegørelse at stille et tillægsspørgsmål: finder ministeren ikke gældende praksis betænkelig af hensyn til trafikikkerheden, og vil ministeren overveje at skærpe reglerne for generhvervelse af kørekort?

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg synes personlig, at den fulgte praksis må siges at være streng, og givet er det, at de, der rammes af den, føler den som meget streng. Tabet af kørekortet, hvor det rammes langvarigt i udøvelsen af erhvervet, føles af den pågældende mange gange som en betydelig sværere belastning end selv en relativt langvarig frihedsstraf. En ændring på dette område forudsætter en ændring af lovgivningen, og jeg mener ingenlunde, at vi i de otte år, der er gået, siden den nugældende lov trådte i kraft, har vundet tilstrækkelig erfaring til, at vi allerede nu bør rejse spørgsmålet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Knud Thomsen** til handelsministeren:

„Hvilke foranstaltninger agter regeringen at træffe for at afbøde virkningen for dansk industri af den voldsomme prisstigning for sukker på verdensmarkedet?“

Knud Thomsen: Efter Danmarks indtræden i EFTA afløstes forskellige tidligere sukkerordninger af den nu bestående, hvor-

efter industrien får sit sukkerforbrug leveret af den danske produktion, men afregnet til verdensmarkedsprisen. Ved tidligere ordninger var der fra handelsministeriets side taget det forbehold, at industrien eventuelt skulle betale verdensmarkedsprisen, også hvis denne oversteg hjemmemarkedsprisen, og dette forbehold blev ved den nuværende ordning gjort til en klar betingelse. Baggrunden herfor må vel være, at det kan være rimeligt, at industrien også foretager betaling til sukkerpuljen, når verdensmarkedsprisen stiger over hjemmemarkedsprisen, og når forholdene i øvrigt ligger sådan, at industrien kan betale den højere pris, nemlig fordi industrien også er i stand til at få en bedre pris hjem for sine produkter, altså på grund af en generel prisstigning, som ellers ville give urimelige fordele til industrien.

Det er imidlertid ikke den situation, vi har nu. Vi har en situation, der er præget bl. a. af storpolitik og spekulation; resultatet er en ekstraordinært høj verdensmarkedssukkerpris og udsigt til, at vi beholder den endnu i lang og ubestemt tid som følge af, at Cubas sukkerproduktion nu er gået ned til det halve af, hvad den tidligere var.

De forudsætninger, hvorunder industrien kunne tiltræde handelsministeriets betingelser, må derfor vistnok siges at være bristet. Industrien har ikke for øjeblikket, hverken i eksport eller på hjemmemarkedet, mulighed for blot tilnærmelsesvis at kompensere for denne råstofprisstigning. Den særlige danske tilrettelæggelse af ordningen har heller ikke gjort det muligt for industrien, som man har kunnet gøre i andre lande, at dække sig ind med sukker eller etablere et stødpudelager, da prisen lå lavere, således som man normalt vil gøre med varer, hvor prisniveauet kan svinge stærkt, og lige så lidt kan industrien disponere efter situationen på grund af den særlige afregningsmåde, vi har her i landet.

Særlig galt bliver dette forhold inden for chokolade- og sukkervareindustrien. I Schweiz og Holland, hvor forholdene lig-